

KESÄTÖIHIN SUOMIKOTIIN

Hei tuleva hoitoalan ammattilainen,

Tukholman Suomikoti hakee reippaita kesätyöntekijöitä 6-8 viikon sijaisuuksiin vanhusten-
hoitotyöhön. Toivomme, että sinulla jo olisi hoitoalan koulutusta ja aiempaa työkokemusta
sekä rohkeutta työskennellä kaksikielisessä työyhteisössä. Tarjoamme hyvän työhön pereh-
dytyksen ja tiimin tuen työskentelylläsi.

Lisätietoa taina.andreev@suomikoti.se

Seuraavalla sivulla Suomikodin aikaisempien kesätyöntekijöiden kokemuksista.

Suomikoti

Ramviksvägen 213
122 64 Enskede, Stockholm

Puhelin: +46(0)8-457 08 50
Kotisivu: suomikoti.se

Kesätyöntekijänä Suomikodissa

Kesäisin Suomikodin asukkaita ilahduttaa joukko nuoria kesätyöntekijöitä eri puolilta Suomea. Ensimmäiset heistä saapuvat jo toukokuussa. Varsinaista kesätyöntekijöiden perehdyttämispäivää vietetään kesäkuun puolessa välissä paikallisten peruskoululaisten lukuvuoden päättymisen paikkeilla. Tällöin jo suurin joukko kesäsijaisia on paikalla. Viimeiset uudet kesätyöntekijät aloittavat heinäkuun puolivälissä osan sijaisista jo lähdettyä takaisin kotimaahansa. Mikä saa nuoren tarttumaan haasteeseen ja etsimään töitä kotikulmia kauempaa? Mitä uusi kokemus on antanut nuorille? Nämä ja kesän 2018 mukavimmat muistot selviävät porilaisen Kirsi-Marjan ja turkulaisen Edithin haastattelusta.

Edith

Kirsi-Marja

Työtä Tukholman Suomikodista oli lähdetty hakemaan ei vain hoitotyön mielekkyyden takia, vaan myös oppimaan ruotsin kieltä ja tutustumaan ruotsalaiseen kulttuuriin. Näiden lisäksi Kirsi-Marja kertoi odottaneensa pääsyä ison kaupungin hulinaan, ”lomalle” kotiarjen ympäristöstä. Myös Edith sanoi kaivanneensa uusia kokemuksia, paikkoja, ihmisiä ja haasteita. Molemmat tytöt olivat olleet *Invalidiliitolla* jo aiemmin töissä, joten hoitotyö sinänsä oli tuttua. Suomalainen vanhainkoti keskellä kiehtovaa Tukholmaa veti kuitenkin puoleensa. Kesätyö Tukholmassa tutustutti tytöt kaupunkiin uudesta näkökulmasta. Ruotsin kielen kehittymisen lisäksi tytöt kertoivat tutustuneensa myös itseensä ja oppineensa luottamaan vahvuuksiinsa.

Molemmille tytöistä työskenteleminen muistisairaiden parissa oli ammatillisesti kehittävä. Kesä opetti heitä kohtaamaan ja auttamaan muistisairauksia sairastavia heidän yksilöllisten tarpeiden mukaan ja niitä kunnioittaen. Edith ajatteli saaneensa ammatillista kärsivällisyyttä ja tilanteisiin sopeutumiskykyä. Myös Kirsi-Marja koki pystyvänsä nyt kesän jälkeen kohtaamaan asukkaita rauhallisella työotteella aiempaa paremmin ja heittäytymään asukastilanteisiin pelottomasti, vaikka työvuoroon liittyisikin stressiä. Asukkaiden suusta on kuulunut monenlaisia kommentteja. Edithiä kutsuttiin ”taivaan lahjaksi” (naisasukas n. 80 v.), ”enkeliksi” (naisasukas n. 90 v.), ja mieleen jäi erityisesti se hetki, kun eräs naisasukas halasi häntä tiukasti ja sanoi: ”Sä oot mun äiti.”

Molemmille tytöille tästä kesästä jäi erityisesti mieleen kokemukset vapaudesta. Vapauden riemua toi mahdollisuus olla ja mennä suuressa kaupungissa, uusissa paikoissa tuntemattomana ja hukkoa massaan. Kesä oli vapautta olla oma itsensä, luottaa omiin kykyihin ja kelpoisuuteen sekä vapautta toteuttaa itseään! Muutamalla sanalla yhteenvetäen: ”Kesä oli kasvattava, kuuma, sydämellinen ja hauska!”